

PHẦN 5

Đặt ly Sữa lên bàn, bà Mỹ àu yếm:

- Con uống ly sữa nóng cho khỏe.

Nhật Huy quay mặt đi chỗ khác, không trả lời.

Thái độ của anh làm bà Mỹ ngạc nhiên:

- Con có nghe mẹ nói không? Sao không trả lời mà quay đi vậy.

Nhật Huy vùng vằng:

- Tại sao mẹ lại làm vậy?

Bà Mỹ ngạc nhiên:

- Mẹ làm gì mà con hỏi mẹ như vậy. Rồi bà ngồi xuống bên con, dỗ dành và àu yếm: - Con trai lớn rồi, có gì không hài lòng nói cho mẹ nghe. Mẹ làm gì mà con giận mẹ vậy.

Nhật Huy hờn dỗi:

- Mẹ không còn thương con nữa à?

Bà Mỹ bật cười, máng yêu:

- Cái thằng, nói gì lạ vậy. Mẹ chỉ có mình con, không thương con thì thương ai.

Nhật Huy nhìn mẹ như trách móc:

- Vậy sao mẹ nói với bạn gái con như vậy? Hay mẹ muốn con suốt đời nằm yên trên giường như kẻ phế nhân.

- Cái miệng nói bậy không thôi. Sao con lại có ý nghĩ kỳ cục vậy Huy. Mà bạn gái con là ai.

- Con biết mà, mẹ còn giả vờ nữa. Chiều hôm qua mẹ đã gặp rồi là gì.

Bà Mỹ nhú mày rồi à lên:

- Mẹ nhớ rồi, có phải cô gái nhuộm tóc đủ màu, mặc bộ đồ ngắn trên huyệt dưới đó không?

- Dạ là Bích Hằng, bạn gái con đó.

Bà Mỹ chau mày:

- Bạn gái của con? Mẹ không hiểu nổi con nữa. Mẹ thấy con bé đó dị hợm thế nào ấy.

Nhật Huy tươi cười:

- Mẹ cổ hủ quá đấy. Tuổi trẻ bây giờ mà mẹ.

Bà Mỹ nghiêm giọng:

- Có thể con nói đúng, mẹ cổ hủ vì vậy mẹ không thể chấp nhận cách ăn mặc của bạn gái con như thế được.

- Nhưng đó là cá tính của Bích Hằng mà mẹ, sống thật với bản tính cũng là một điều tốt chứ mẹ.

- Như vậy mà con cho là cá tính đấy à, gia đình bạn gái con thế nào?

Nhật Huy cao giọng:

- Ba Hằng là một đại gia trong lĩnh vực đá quý đấy mẹ, còn mẹ Hằng là giám đốc của công ty Thái Dương đó mẹ, cũng môn đăng hộ đối mà mẹ.

Bà Mỹ lắc đầu:

- Mẹ không coi chuyện đó làm trọng con à. Rồi bà nghiêm giọng: - Bao lâu nay mẹ tin tưởng con vậy mà con làm mẹ thất vọng quá.

- Kìa mẹ! Con làm gì mà mẹ nói vậy, chẳng phải con đã về phụ cho mẹ đấy sao, chính mẹ vẫn từng khen là con đã thay đổi nhiều là gì.

Bà Mỹ gật đầu:

- Đúng thế, nhưng cách con chọn bạn để chơi thì thật mẹ không ngờ. Cứ nghĩ con đã lớn khôn, những chuyện này mẹ không quan tâm, vậy mà...

Nhật Huy nhăn nhó:

- Nhưng các bạn của con có làm gì xấu đâu. Tụi nó không tệ nạn, không trộm cắp và chơi rất tốt mẹ à.

- Vậy các bạn con không làm gì à?

Nhật Huy không giấu giếm mà thú thật:

- Không mẹ ạ, đứa nào gia đình cũng giàu có, tụi nó không đi làm vì ba mẹ tụi nó bảo làm được bao nhiêu tiền mà phải cực khổ chứ.

Thấy bà Mỹ không nói gì, Nhật Huy nói thêm:

- Có ăn chơi cũng là tiền của ba mẹ, cũng như con vậy, có gì là sai hả mẹ.

Bà Mỹ im lặng, thật ra bà đang suy nghĩ rất nhiều.

Nhật Huy nói không sai, vì chính bà cách đây vài tháng vẫn dung túng cho anh ăn chơi thoải mái, tiền bạc lúc nào cũng đầy ắp. Suy cho cùng ba mẹ của các bạn Nhật Huy cũng có suy nghĩ như bà khi đó vậy thôi. Trách ai bây giờ.

Vì vậy bà Mỹ nhẹ nhàng:

- Thôi được, nếu con nói vậy thì mẹ chỉ nhắc nhở con nên cẩn thận khi chọn bạn mà chơi thôi:

- Còn chuyện con và Hằng thì sao mẹ?

- Ý con là sao?

- Con yêu Hằng, mẹ không cấm cản chứ?

- Con yêu cô gái đó vậy sao.

Nhật Huy gật đầu:

- Vàng ạ!

Bà Mỹ trầm ngâm rồi hỏi con:

- Con có thể cho mẹ biết con yêu Hằng vì điểm nào không?

- Vì Hằng đẹp và nhất là chúng con rất hiểu nhau.

Nhật Huy đáp ngắn gọn với mẹ, vì anh không thể nói ra là anh thích Bích Hằng ở sự cuồng nhiệt và mạnh mẽ khi ái ân, vì như vậy khác nào nói cho mẹ anh biết anh và Bích Hằng đã đi quá giới hạn mà đó là điều mà bà Mỹ không bao giờ chấp nhận.

Bà Mỹ nhìn Nhật Huy, àu yếm:

- Có thật là vậy không con.

Nhật Huy gật đầu:

- Con nói thật mà.

- Nếu như vậy, con nên nói với Hằng những nhận xét của mẹ về Hằng cho Hằng biết.

- Để làm gì hả mẹ? – Nhật Huy nhìn mẹ thắc mắc.

Bà Mỹ mỉm cười:

- Nếu Hằng thật sự yêu con, mẹ nghĩ Hằng sẽ thay đổi, mẹ không muốn có một con dâu ăn vận thoải mái như thế.

Nhật Huy nheo mắt:

- Vậy phải mặc thế nào hả mẹ, áo kín cổ, quần chám đất phải không mẹ.

Bà Mỹ mắng yêu:

- Cái thằng, mẹ đâu cổ hủ dữ vậy, ăn mặc sao cho đừng quá lố lăng là được.

Rồi bà đưa ly sữa cho Nhật Huy, ngọt ngào:

- Con uống sữa đi.

Nhật Huy đón lấy ly sữa, anh uống một hơi hết sạch rồi đưa lại cho mẹ.

Bà Mỹ ân cần:

- Con thấy bệnh tình thế nào? Có thuyên giảm gì không?

Nhật Huy lắc đầu:

- Con thấy vẫn vậy mẹ à, chẳng có tiến triển gì cả.

- Tiểu Yến có nói gì với con không?

- Nói gì hả mẹ?

- Thì nói về bệnh con đó, bao giờ thì khỏi?

Nhật Huy gật đầu:

- Có mẹ, Yến nói là nhanh lắm thì ba tháng, còn chậm thì phải nửa năm.

Bà Mỹ nhâm tính rồi bảo:

- Tính đến hôm nay là năm tuần, chưa đến nửa thời hạn.

- Nhưng con hết chịu đựng nổi rồi mẹ ơi! Cả mấy tuần nay con muốn điên lên vì tù túng đẩy mẹ ạ.

Bà Mỹ vội vàng an ủi:

- Mẹ hiểu tâm trạng của con, nhưng cần có thời gian con ạ.

Nhật Huy nhìn mẹ, tỏ ý hoài nghi:

- Liệu Yến có chữa được cho con khỏi bệnh không mẹ?

- Con không tin tưởng Tiểu Yến à?

Nhật Huy gật đầu:

- Vì con thấy Yến còn trẻ quá, sợ không có kinh nghiệm, sao mẹ không mời người khác.

Bà Mỹ ôn tồn:

- Mẹ đã hỏi thăm kỹ rồi, ông của Yến rất giỏi về việc này, biết bao người bị còn nặng hơn con mà ông cũng chữa khỏi.

- Vậy sao ông của Yến không đến mà để cho cô bé đến?

- Ông nói nếu Yến không chữa được, thì đích thân ông sẽ đến đây.

Nhật Huy nhăn nhó:

- Vậy là tự dung con phải nằm trên giường mấy tháng vô lý vậy sao.

- Thôi được, để mẹ gặp Tiểu Yến hỏi cho cặn kẽ xem sao rồi mẹ sẽ gặp ông Mã để đặt vấn đề với ông ta.

- Mẹ hứa đấy nha.

Bà Mỹ gật đầu, rồi như nhớ ra, bà nhìn con:

- Thế còn Kỷ Hương có hay đến thăm con không?

- Dạ có, Hương vẫn đến đây, nhưng không gặp mẹ đấy thôi. Mà có gì không mẹ?

- Không, mẹ chỉ hỏi vậy thôi.

- Hương đến thăm lần nào cũng có quà cáp cả mẹ ạ, lại còn nhận con làm anh nữa, xem ra cô bé cũng thật tình lắm.

- Ồ, mẹ thấy Hương cũng dễ thương lắm. Nếu như con nói thì Hương cũng biết sống có tình nghĩa lắm.

Điện thoại bà Mỹ chọt reo vang, nghe điện thoại xong, bà nhìn Nhật Huy và nói nhanh:

- Mẹ phải vào công ty ngay, con ở nhà nghỉ nha. Chiều nay Yến có đến không con?

- Dạ có mẹ ạ, như một cái đồng hồ. Đến và về rất chính xác mẹ ạ.

- Vậy à - Bà Mỹ mỉm cười khi nhìn điệu bộ của Nhật Huy: - Thôi mẹ đi đây.

Nhật Huy nằm trên giường, đưa tay vẫy vẫy như chào bà Mỹ và nở nụ cười thật tươi cho mẹ an lòng.

Khi cánh cửa phòng vừa khép lại, Nhật Huy thở dài buồn bã, không buồn sao được khi phải nằm bẹp một chỗ, những bực bội, khó chịu cứ dâng cao trong lòng, bao nhiêu toan tính, bao là công việc và những tối rong chơi cùng bạn bè, tất cả đều dồn nén trong lòng làm cho Nhật Huy bứt rứt và khó chịu nhưng vì thương mẹ nên Nhật Huy cố gắng chịu đựng và kềm chế, cất giấu trong lòng không dám bộc ra.

Chiều đến, Nhật Huy đang nằm đọc sách thì có tiếng gõ cửa. Nhìn đồng hồ, Nhật Huy mỉm cười, đặt cuốn sách xuống giường, anh ôn tồn:

- Mời vào!

Tiểu Yến đẩy cửa bước vào, trông cô thật xinh đẹp và khỏe khoắn trong chiếc áo pull trắng kiểu thể thao và cái quần kaki nhung màu đen tuyền. Cô cất tiếng:

- Anh đang ngủ à.

Nhật Huy chỉ lắc đầu thay cho câu trả lời và nheo mắt:

- Chiều nay trông em đẹp lắm, cái áo này rất hợp với em.

Tiểu Yến lườm nhẹ:

- Việc gì đến anh, ai mượn anh khen vậy.

Nhật Huy thản nhiên:

- Thấy đẹp mà không khen thì có tội với trời đất đấy.

- Sao lại có chuyện vô duyên vậy? Trời đất thì dính dáng gì vào đây.

- Sao lại không, trời cho hai con mắt để làm gì hả em?

Đặt túi xách lên bàn, Tiểu Yến dấm dẳng:

- Hỏi vậy cũng hỏi, để nhìn chứ để làm gì.

Nhật Huy cười lớn:

- Đó, nhìn mà không biết đẹp xấu thì khác gì mù đâu nào.

- Không nói chuyện với anh nữa, yên lặng cho tôi làm.

Chờ cho Tiểu Yến cắm xong cây kim cuối cùng, Nhật Huy mới nhẹ nhàng:

- Bệnh tôi liệu có khỏe không Yến?

- Sao anh hỏi vậy? Hay anh vẫn còn nghi ngờ về tôi?

Nhật Huy lắc đầu:

- Không, vì đã tháng mấy nay rồi, mà tôi chưa thấy gì cả.

- Anh bị quan rồi sao.

Nhật Huy gật đầu, trầm giọng:

- Phải! Tôi sợ mình sẽ bị như thế này suốt đời lắm, làm một kẻ phế nhân thì sống làm gì cho khổ người thân của mình.

- Vậy nếu anh chết, chắc mẹ anh sung sướng lắm à.

Nhật Huy lắc đầu:

- Không, mẹ anh sẽ đau khổ lắm.

- Biết vậy, sao khi nãy anh đòi chết.

Đan hai tay vào nhau và đặt lên ngực, Nhật Huy chậm rãi:

- Anh chết đi, mẹ anh tuy đau khổ nhưng chỉ một lần rồi sẽ nguôi ngoai, còn nếu anh tàn phế suốt đời thì mẹ anh sẽ đau khổ suốt quãng đời còn lại.

- Anh thương mẹ anh lắm à?

- Gia đình này chỉ có mẹ và anh, nương tựa nhau mà sống. Em bảo anh không thương mẹ anh thì thương ai?

Giọng Nhật Huy thật nhẹ và rất thật khiến Tiểu Yến cảm nhận có gì đó rất mơ hồ trong câu nói của anh, nhưng cô vẫn tỏ ra thản nhiên:

- Chỉ mới nửa đường, sao anh lo lắng vậy.
- Yên có thể nói thật cho anh biết không?
- Về điều gì.
- Bệnh anh có khỏi không? - Nhật Huy nhìn Tiểu Yên với ánh mắt khắc khoải, đợi chờ.

Tiểu Yên gật đầu, nghiêm giọng:

- Tôi bảo đảm là anh sẽ khỏi, chỉ cần anh kiên nhẫn thêm thôi.
- Nếu em nói vậy thì anh yên tâm rồi.
- Thuốc tôi đưa, anh có uống không vậy?

Nhật Huy gật đầu:

- Có chứ, tôi uống theo đúng những gì em dặn.
- Tốt lắm, thôi tôi về, chào anh!
- Lần nào Yên cũng vội vàng vậy, không thể nán lại chút ít sao?

Tiểu Yên lắc đầu, nhẹ nhàng:

- Anh thông cảm, tôi không có thói quen buôn chuyện, nhất là với những người mà tôi không thích.

Nhật Huy hạ giọng:

- Em ghét anh đến vậy sao, chỉ là đùa thôi mà.
- Chuyện đó tôi không quan tâm.
- Vậy là chuyện gì nữa?

Tiểu Yên vênh mặt:

- Hết gọi tôi là cô bé, anh lại gọi tôi bằng em ngọt xớt, anh không ngượng miệng à.

Nhật Huy cười thật tươi, thông thả:

- Dù gì anh cũng hơn tuổi em, gọi như vậy có gì không phải mà ngượng chứ.
- Nhưng tôi không thích.

Nhật Huy hóm hỉnh:

- Vậy em muốn anh kêu bằng gì, hay gọi bằng chị nha.

Tiểu Yến đỏ mặt khi thấy nụ cười nửa miệng thật đáng ghét của Nhật Huy. Cô hất mặt, cao giọng:

- Bộ tôi già lắm sao mà gọi bằng chị?

Nhật Huy vờ nhăn mặt:

- Sao khó tính vậy, gọi bằng em không cho, gọi bằng chị cũng không được luôn là sao hả cô bé?

Tiểu Yến lườm anh:

- Lại cô bé, cô bé.

- Thế gọi bằng gì? Hay gọi là cô thuốc.

- Anh nghiêm túc lại đi, tôi không giỡn đâu. Tiểu Yến gắt lên.

Thấy cô không vui Nhật Huy cũng không cười nữa, anh nhìn cô, nghiêm giọng:

- Anh cũng không đùa, mà hỏi thật đó.

Tiểu Yến ngẫm nghĩ rồi nói:

- Anh cứ gọi tôi là Yến được rồi.

Nhật Huy gật đầu, và hỏi cô:

- Nếu anh gọi bằng Yến, Yến có chịu ở lại trò chuyện với anh không?

Tiểu Yến ngần ngừ, nhưng nhìn nét mặt của Nhật Huy, cô lại thấy tội nên gật đầu:

- Thôi được, nhưng đừng lâu quá tôi còn nhiều việc lắm.

- Anh chỉ xin Yến mười lăm phút thôi.

Tiểu Yến ngồi xuống ghế, khẽ khàng:

- Anh muốn nói chuyện gì?

- Gì cũng được hay Yến kể chuyện Sài Gòn cho anh nghe đi.

Tiểu Yến tròn mắt:

- Anh không đùa đấy chứ?
- Anh nói thật đó, cả hơn tháng nay nằm đây, Sài Gòn thế nào anh có biết đâu.

Tiểu Yến nhẹ giọng:

- Tôi cũng giống anh thôi.
- Sao lại giống anh được.
- Vì tôi lên đây và về nhà bằng xe buýt, thì có gì để kể đâu. Mà các bạn anh đâu, sao không hỏi họ?

Nét mặt Nhật Huy thoáng buồn, nhưng rồi anh cười ngay, nhẹ nhàng:

- Ồ, thì tội nó vẫn kể, nhưng anh thích nghe Yến kể hơn.
- Chọn làm người rồi, tôi là con bé nhà quê biết gì mà kể chứ.

Nói vừa dứt câu, Tiểu Yến đứng dậy thông thả:

- Hơn mười lăm phút rồi, tôi phải về đây.

Nhật Huy chậm rãi:

- Yến học ngành kế toán phải không?
- Sao anh biết?

Nhật Huy hóm hỉnh:

- Nhìn Yến là tôi nghĩ vậy, chi li và chính xác đến từng phút.
- Đó là một tính tốt, có sao đâu.
- Yến không sợ những con số, và các phép tính sẽ làm cho Yến khô khan sao?

Tiểu Yến cười chúm chím:

- Tại sao tôi phải sợ, vì tôi đâu học ngành đó.

Nhật Huy chưng hửng:

- Ủa, vậy là tôi đoán sai à.

Tiểu Yến cười lớn:

- Chính xác là thế.
- Vậy Yến học ngành gì?

Tiểu Yến chun mũi:

- Thầy bói như anh còn non lắm, tâm sư học đạo vài năm nữa rồi đoán thử tôi học ngành gì nha. Chào anh!

Ra khỏi nhà Nhật Huy, Tiểu Yến vẫn không nhịn được cười khi nhớ lại vẻ mặt ngơ ngác của Nhật Huy lúc đó trông Nhật Huy thật ngố và cô mang niềm vui đó về đến tận nhà.

Tối đến, Thùy Linh vừa từ ngoài cửa bước vào, Tiểu Yến đã nói ngay:

- Ta có chuyện này vui lắm.

Thùy Linh tò mò:

- Chuyện gì đó nhỏ.

Tiểu Yến thuật lại cho bạn nghe và cứ cười khúc khích, Thùy Linh ngạc nhiên:

- Có gì đáng cười đâu? Đoán sai là chuyện thường tình mà.
- Ta không cười chuyện đó.
- Vậy chứ mi cười chuyện gì?
- Ta cười vì bộ tịch của hấn kia, ngơ ngác như thằng ngốc vậy.

Thùy Linh à lên rồi hỏi:

- Nhưng hấn là ai?
- Là cái tên chặn đường ta dạo trước đó, mi nhớ không?

Thùy Linh nhồm người, tròn mắt:

- Mi gặp lại hấn à, ở đâu vậy?
- Ở nhà hấn chứ đâu. - Tiểu Yến đáp lại một cách tinh bơ, làm Thùy Linh ngạc nhiên. Cô tròn mắt to hơn nữa, lập lại:

- Mi gặp ở nhà hấn.

- Ồ - Tiểu Yên gật đầu.

- Mi đến nhà hấn làm gì, mà sao mi biết.

Tiểu Yên nghiêng đầu, háy mắt:

- Là hấn mời... à không, mẹ hấn mời ta đến đó.

Sốt ruột, Thùy Linh gất lên:

- Mi cứ cà kê mãi, đầu đuôi thế nào nói cho ta nghe đi.

- Thì hấn đang là bệnh nhân của ta.

- Vậy à! Hấn bị sao vậy?

- Liệt nửa phần dưới.

Thùy Linh kêu lên:

- Nặng vậy sao, có hồi phục không mi?

Tiểu Yên gật đầu:

- Rất khả quan, vì hấn còn trẻ lại mạnh khỏe nữa, nên sẽ nhanh thôi.

Thùy Linh tò mò:

- Mà sao hấn bị vậy? Mi có biết không?

Tiểu Yên gật đầu:

- Theo bệnh án thì do đụng xe, mà cái kiểu chạy xe ngang tàng và nông nghênh như hấn thì cũng có ngày, không sớm thì muộn.

- Mi ghét hấn vậy sao?

Tiểu Yên gật đầu:

- Còn phải nói, đến chết ta cũng không quên được điệu bộ của hấn lúc đó.

- Vậy hấn có nhận ra mi không?

- Nhận ra ta ngay hôm đó.

Thùy Linh nhíu mày, thắc mắc:

- Sao mi còn nhận chữa cho hấn.

- Ta đâu muốn, nhưng đây là ý của ngoại. Làm sao ta dám cãi lời.

Thùy Linh chợt hỏi:

- Ê Yên! Hấn có đẹp trai không mi?

Tiểu Yên ngập ngừng rồi lắc đầu:

- Không, mà ta nhớ mi đã hỏi câu này rồi mà.

- Nhưng lần đó mi bảo không nhìn rõ là gì còn lúc này thì tha hồ nhìn hấn.

- Thấy bản mặt của hấn là ta thấy ghét rồi, ham hố chi mà nhìn... Mà mi qua đây có gì không?

- Không, buồn quá nên qua mi tán dóc vậy thôi. Lúc này mi có gặp anh Trí không?

- Anh đi công tác rồi, chuyên này anh Trí bay sang Anh mà.

- Sao mi biết rành vậy?

- Hôm kia ảnh qua chơi, và có nói ta nghe nên biết vậy.

- Ta thấy ông yêu mi đậm lắm Yên, chẳng lẽ mi không rung động sao?

Tiểu Yên trầm ngâm rồi nhẹ nhàng đáp lại:

- Thật ra tao cũng có chút chút, nhưng bảo là yêu thì chưa hẳn Linh à.

Là sao? Thùy Linh nhăn mặt. Chút chút là thế nào? Không lẽ từng tuổi này mà mi không biết thế nào là yêu, là rung động sao?

Tiểu Yên nhìn vào nhà rồi đưa tay lên miệng:

- Suyt. Nhỏ miệng mi lại kéo ngoại nghe thì chết, ra vườn với ta.

Ra đến vườn, Thùy Linh nôn nóng:

- Nói ta nghe, mi nghĩ gì về anh Trí đi.

Bứt một cành hoa, Tiểu Yên xoay tròn trong tay, băng khuâng:

- Thấy anh Trí sẵn đón quá, ta cũng cảm động lắm, nhưng ta còn ngại.

- Mi ngại cái giống gì? Anh Trí sống một mình, mi đâu phải làm dâu mà sợ cực khổ với mẹ chồng.

Tiểu Yên cười nhẹ, lắc đầu:

- Ta không ngại chuyện đó.

- Vậy là chuyện gì? - Thùy Linh gất lên. Mi cứ vòng vo mãi, sốt cả ruột.

Hất nhẹ mái tóc, Tiểu Yên chậm rãi:

- Gia cảnh ta mi thấy đó, ngoại thì già rồi, ta chưa có làm gì cho ngoại, công việc thì không có, còn anh Trí thì... - Tiểu Yên thở dài - Chênh lệch nhau cả một trời một vực.

- Trời! Yêu mà mi so đo vậy à. Ta thấy anh Trí đâu phải là người hẹp hòi, hay tính toán gì đâu.

Rồi cô hạ giọng:

- Thế anh Trí có biết không, đã có khi nào mi nói cho anh nghe chưa?

Gật đầu, Tiểu Yên đáp nhỏ:

- Có ta có nói với anh rồi.

- Thế anh bảo sao? - Thùy Linh háo hức.

- Anh Trí có nói là sẽ bảo bọc và lo lắng cho ngoại và ta, anh còn hứa sẽ tìm cho ta một công việc thích hợp nữa.

- Thế thì nhất mi rồi, còn lo gì nữa, lấy chồng giàu lại được cưng chiều mọi thứ. Eo ơi, ta ghen với mi đấy, mà quen biết nhiều như anh, lo gì không xin được việc làm chò mi.

- Mi nghĩ thế là sướng sao?

- Quá sướng chứ còn gì, chồng lái máy bay, vợ làm công ty thì tiền để đâu cho hết hả nhỏ. Mi còn chần chừ gì nữa.

- Nhờ vả nhiều quá, ta thấy kỳ kỳ thế nào đó.

- Trời đất, vợ chồng thì có gì mà kỳ.

Tiểu Yên đỏ mặt, đập lưng bạn:

- Quỷ tha mi đi, nói gì ghê vậy.

Thùy Linh nhún vai, tỉnh bơ:

- Có gì mà kỳ, yêu nhau thì phải lấy nhau, làm đám cưới là vợ chồng chứ sao nữa.

Tiểu Yên quay mặt, ngúng ngẩy:

- Không nói với mi nữa.

Nhìn điệu bộ mắc cỡ của bạn, Thùy Linh cười khanh khách đầy thích thú rồi nghiêm giọng:

- Thì thôi, không nói nữa, nhưng ta muốn hỏi mi chuyện này.

- Chuyện gì đó, không hỏi lằng nhằng nha nhỏ.

- OK! Mi nghĩ thế nào về anh Trí?

Tiểu Yên trầm ngâm, rồi nhẹ nhàng:

- Anh Trí thế nào là sao? Mi muốn hỏi về ngoại hình hay tính nết ảnh?

- Cả hai, ngoại hình ảnh thế nào, có ấn tượng gì với mi không?

Tiểu Yên gật đầu, bộc bạch:

- Đôi mắt của ảnh đó.

- Mắt anh Trí làm sao, so le hả?

- Con khi, cứ cà lờ mãi, ta không nói nữa đó.

Thùy Linh cười khi, vuốt ve bạn:

- Ta đùa cho mi đỡ căng thẳng vậy mà, nói ta nghe mắt anh Trí làm sao?

Tiểu Yên chớp mắt, khẽ khàng:

- Mỗi khi ảnh nhìn ta, ta thấy lạ lắm.

- Lạ thế nào?

Tiểu Yên gãi đầu, nhăn nhó:

- Khó nói quá, ta không biết diễn tả ra sao nữa.

- Có phải nó như nòng nài, ấm áp, và đôi khi như có lửa bên trong mà vẫn dịu dàng không mi.

- Ồ, đúng thế, mỗi khi ảnh nhìn ta. Ta cũng thấy bồi hồi, xao xuyến.

Thùy Linh vỗ tay reo lên:

- Đích thị là mi đã yêu rồi.
- Không, vì chỉ có cảm giác lúc đó thôi, chứ thật ra ta không nhớ nhưng gì cả.
- Sao lạ vậy?

Tiểu Yên ngồi xuống một gốc cây, thong thả:

- Có lẽ tại vì ta và anh gần nhau quá. Trong ta luôn coi anh như một người anh nên không thấy rung động hay xao xuyến.
- Vớ vẩn, người dung khác họ mà anh em nỗi gì.
- Thì ta có cãi đâu.

Thùy Linh ngẫm nghĩ rồi nhìn bạn:

- Vậy là mi chỉ bắt đầu mến anh Trí.
- Có thể nói là vậy.
- Từ mến đến yêu là một quãng thời gian không xác định.
- Mi nói vậy là sao?

Thùy Linh háng giọng rồi chậm rãi:

- Có thể là rất nhanh với người này, cũng có thể rất lâu với người kia và với người khác thì mãi mãi.
- Rắc rối vậy sao nhỏ?
- Vậy mới là tình yêu chứ, còn mi nằm vào trường hợp nào?
- Ta cũng không biết nữa, chắc phải chờ một thời gian đã.

Rồi Tiểu Yên đưa tay che miệng, ngáp nhẹ:

- Khuya rồi đó, nói chuyện với mi làm ta quên cả giờ giấc, cũng may tối nay không phải bốc thuốc đó.

Thùy Linh cũng vờn vai:

- Ta về đây, chúc mi ngủ ngon.

Đưa bạn về rồi, Tiểu Yến cũng đi ngủ, nằm trên giường, cô đang tự hỏi sao mình lại có thể đem những điều thầm kín của cô mà tâm sự cho Thùy Linh dễ dàng như vậy.

Và Tiểu Yến chợt nhớ đến Minh Trí, cô nhớ đến cái dáng cao cao buồn bã, cam chịu của anh mỗi khi anh lầm lũi đi vào những lúc bị cô từ chối những lời mời mọc của anh.

Nhớ đến ánh mắt mà anh vẫn trao cho cô khi gặp nhau, và nhớ giọng nói trầm ấm, tha thiết của anh. Nhớ đó nhưng cô vẫn không hiểu sao mình nhớ.

#####

Duy Hùng kéo ghế ngồi sát giường, hát hăm:

- Mày sao rồi? Có thấy đỡ không?

Nhật Huy lắc đầu, chán nản:

- Chẳng rục rịch gì cả, tao sợ không khỏi quá mày à.

Trọng Quý xen vào:

- Mày vẫn còn theo vật lý trị liệu đó chứ?

Nhật Huy gật đầu, anh đưa mắt nhìn đồng hồ rồi thông thả:

- Sắp đến giờ tao tập rồi đó.

- Sao mày không hỏi ông thử.

- Ông nào. Nhật Huy ngơ ngác nhìn bạn.

Trọng Quý cũng nhìn Nhật Huy lom lom và bảo:

- Mày sao vậy, thì ông thầy hay bác sĩ chữa cho mày đó, chứ ông nào nữa.

Nhật Huy cười lớn:

- Chẳng phải đàn ông mà là một cô bé.

Đám bạn Nhật Huy tron mắt, kêu lên kinh ngạc.

Hoài Ngọc thắc mắc:

- Sao kỳ vậy, bộ hết người hay sao mà mẹ Huy chọn một cô bé.

- Ồ, phải đó, vậy là sao?

Nhật Huy đưa mắt nhìn các bạn:

- Tụi bay không biết chứ ông ngoại cô bé là thầy thuốc giỏi lắm, cô bé là học trò ruột mà, tay nghề không phải xoàng đâu.

Rồi anh thúc giục:

- Tụi bay về đi, sắp đến giờ rồi, cô bé này đúng giờ lắm.

Trọng Quý cười nhăn nhó:

- Tụi tao muốn ở lại xem cô bé chữa thế nào, được không?

Nhật Huy xua tay, lắc đầu lịa lịa:

- Không, không được.

Tuyết Lan ngạc nhiên:

- Có gì không được chứ, tụi này chỉ đứng coi thôi mà.

Nhật Huy vẫn lắc đầu, nhăn nhó:

- Đã nói là không được mà.

Hoài Ngọc nhìn Nhật Huy, dò hỏi:

- Cô bé đó đẹp lắm phải không?

- Không cũng bình thường thôi, mà sao Ngọc lại hỏi vậy.

Hoài Ngọc chun mũi:

- Tại thấy Huy không muốn tụi này ở lại nên mới hỏi vậy thôi.

Nhật Huy lắc đầu, nheo mắt:

- Lúc nào cũng nghĩ oan cho bạn bè, tại vì cô bé khó tính lắm, không muốn ai quấy rầy khi làm việc đó mà.

Tuyết Lan chen vào:

- Tụi này chỉ đứng nhìn thôi mà.

Thấy Huy có vẻ lưỡng lự, Thuận Thiên lên tiếng:

- Nếu Huy không thích thì thôi, tụi mình mình về đi.

Cả đám chào Nhật Huy rồi kéo nhau xuống nhà.

Vừa lúc đó Tiểu Yến vào đến, cô lạnh lùng đi qua, chợt nghe tiếng xì xào:

- Chắc là cô bé này rồi.
- Đẹp như vậy mà Huy bảo là bình thường.

Nghe vậy, Tiểu Yến hơi chậm bước và lắng tai nghe. Cô nghe tiếng một thanh niên dài giọng như cọt nhả:

- Thằng Huy định sở hữu làm của riêng thì phải giấu chứ sao nữa.

Tiểu Yến đỏ bừng mặt khi nghe những lời này, cô bước thật nhanh bỏ đi với vẻ giận dữ.

Đến trước phòng Nhật Huy, cô quên cả gõ cửa mà đẩy mạnh cửa bước vào.

Nhật Huy đang ngồi, thấy cô liền cười thật tươi:

- Chào Yến.

Chợt anh khựng lại khi nhìn thấy vẻ mặt hằm hằm của Tiểu Yến, nên vội hỏi:

- Chuyện gì mà Yến không vui vậy.

Đặt mạnh túi xách lên bàn, Tiểu Yến gằn giọng:

- Anh biết rồi mà, đừng giả vờ ngây thơ nữa.

Nhật Huy cười lớn:

- Trời đất, anh ở trong này cả mấy tháng nay thì biết gì mà Yến nói vậy?
- Các bạn của anh mới ở đây về phải không?

Nhật Huy gật đầu:

- Phải! Yến gặp tụi nó à, thế tụi nó nói gì Yến mà Yến giận dữ vậy.
- Không phải họ nói với tôi, mà là anh nói gì với họ?

Nhật Huy lắc đầu:

- Anh không nói gì cả.

Tiểu Yến cười nhạt:

- Không nói hay anh không dám nhận mình đã nói gì.

Nhật Huy ngỡ ngác:

- YẾN nói gì anh không hiểu, sao cứ buộc tội anh hoài thế?

- Thôi được, anh không dám nhận thì thôi, chỉ có điều là làm mà không nhận là hèn lắm anh biết không?

Câu nói của Tiểu Yến làm Nhật Huy sững sờ, anh nhìn cô thật lâu, đôi chân mày cau lại, giọng gay gắt:

- Sao Yến nặng lời vậy? Anh đã làm gì Yến phật ý thì cứ nói ra đi.

Tiểu Yến cũng thấy mình hơi quá lời, nhưng vốn không ưa Nhật Huy nên cô cũng chẳng thèm đáp lại mà lặng ngắt mở túi xách để chuẩn bị bắt tay vào công việc.

Nhật Huy hỏi thêm vài lần, nhưng Tiểu Yến vẫn giả ngơ không nói gì. Căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt đến khó chịu.

Tiểu Yến đứng dậy, cô buông thông:

- Tôi ra ngoài một chút rồi quay lại, anh nhớ đừng cử động đấy nhé.

Nhật Huy lặng lẽ gật đầu và quay mặt đi chỗ khác.

Ra đến cửa, Tiểu Yến bước chân xuống cầu thang và ra vườn.

Đây là lần đầu tiên cô đặt chân ra đây kể từ khi đến đây chữa bệnh cho Nhật Huy.

Đến bên hồ cá, Tiểu Yến ngắm nhìn những chú cá chép đang lững lờ bơi trong hồ, nét mặt đăm chiêu.

Hoa thơm, cỏ lạ và không khí thoáng mát, thanh tịnh làm cho Tiểu Yến như dịu lại, cô cũng không hiểu tại sao mình lại nặng lời với Nhật Huy như vậy, có thể là do thành kiến về anh trong cô quá nặng nề.

Mặc dù Tiểu Yến cũng thừa nhận trong suốt thời gian qua, cô thấy Nhật Huy thay đổi rất nhiều, có thể là khác hẳn lần cô gặp anh, chẳng chặc, đàng hoàng chứ không lác cắc, ngông nghênh nữa. Nhưng không hiểu sao cô vẫn ghét anh, nhất là khi gặp các bạn của Nhật Huy mà như lúc này là một điển hình.

Mãi suy nghĩ, đến khi Tiểu Yến nhớ ra, cô vội vàng chạy thật nhanh lên phòng Nhật Huy.

Đẩy cửa bước vào, vừa thở cô vừa nói:

- Xin lỗi anh! Tôi... có... chút chuyện nên quên mất, anh chờ có lâu không?

Nhìn điệu bộ hốt hải của Tiểu Yến, dù đang bực mình nhưng Nhật Huy khẽ lắc đầu và hỏi:

- Yến đi đâu vậy, bắt tôi nằm yên đến tê cả người luôn.

Tiểu Yến vội vàng rút các cày kim ra khỏi huyết cho Nhật Huy, đáp nhanh:

- Tôi thật bậy hết sức. Anh thông cảm nha.

Nhật Huy nhìn Tiểu Yến, anh thấy cô thật xinh đẹp và dịu dàng chứ không như lúc mới đến, nên mỉm cười:

- Nằm lâu quá, tôi tê cả hai tay luôn nè, Yến tính sao đây?

- Tôi... tôi... - Tiểu Yến áp ứng. - Xin lỗi rồi, anh còn muốn gì nữa.

- Yến có thể đỡ tôi ngồi dậy cho thoải mái không?

Giọng Nhật Huy thật nhẹ và nghiêm túc, không chút đùa cợt làm Tiểu Yến bối rối một chút rồi gật đầu:

- Để tôi đỡ anh dậy.

Tiểu Yến lại bên giường, cô luồn tay dưới gáy Nhật Huy và đỡ anh ngồi dậy. Chống hai tay xuống giường làm điểm tựa, Nhật Huy nhích cả thân hình ra sau một cách khó nhọc.

Tiểu Yến vội vàng lấy chiếc gối lớn, chêm vào giữa và nói:

- Được rồi, anh dựa lưng vào gối này, đừng ráng sức nữa.

- Cảm ơn Yến nhiều lắm.

Vẫn nụ cười thật tươi, Nhật Huy nhìn Tiểu Yến và nói nhẹ:

- Cảm ơn Yến nhiều lắm, vậy mà lâu nay anh không nghĩ ra.

Chạm vào ánh mắt của Nhật Huy, Tiểu Yến thoáng chút bối rối, nhưng cô lấy lại bình tĩnh thật nhanh, thản nhiên:

- Không có gì, chào anh, tôi về.

- Yến này. - Nhật Huy chột lên tiếng.

Đang thu dọn đồ đạc, Tiểu Yến ngừng tay ngược lên:

- Anh muốn nói gì?

- Tôi... mà thôi, không có gì cả, Yến về đi, trễ rồi.

Hơi ngạc nhiên, nhưng Tiểu Yến không hỏi lại, cô cầm túi xách và bước ra ngoài, khép nhẹ cánh cửa và đi xuống cầu thang.

Trong phòng, Nhật Huy lấy điện thoại gọi cho các bạn. Anh muốn tìm hiểu xem các bạn của anh đã nói gì hay làm gì để Tiểu Yến phật ý và trút tất cả lên anh.

Nhưng tất cả đều khẳng định là không hề nói gì hay làm gì cả, họ đều bảo chỉ gặp Tiểu Yến ở phòng khách mà thôi.

Nhật Huy tắt điện thoại, anh ngẩn người thắc mắc trước thái độ giận cá chém thớt của Tiểu Yến khi nãy.

Tối đến, đang nằm đọc sách, Nhật Huy bỗng nghe tiếng gõ cửa bên ngoài.

Đặt cuốn sách xuống, Nhật Huy lên tiếng:

- Mẹ hả? Vào đi mẹ.

- Dạ không, là em ạ.

Cánh cửa mở ra, một cô gái tươi cười đi vào.

Nhật Huy tươi cười:

- Là Hương à, ngồi đi em, sao đến tối vậy?

Đặt túi quà lên bàn, Kỷ Hương gật đầu:

- Em mới về quê lên, có ít trái cây mang đến biếu mẹ và anh.

Nhật Huy nói như trách móc:

- Đến chơi với anh được rồi, còn bày vẽ làm gì.

- Có gì đâu anh, cây nhà lá vườn chứ có mua đâu anh.

- Hương uống gì không? Trong tủ lạnh có đầy đủ, lại lấy giùm anh nha.

Kỷ Hương lắc đầu:

- Dạ, anh cứ để em, khi nào khát em sẽ lấy mà.

Rồi cô nhìn Nhật Huy, ân cần:

- Bệnh tình anh thế nào hả anh?
- Thì vẫn đang trong giai đoạn điều trị.
- Có hi vọng gì không anh?

Nhìn nét mặt của cô đầy căng thẳng, Nhật Huy mỉm cười?

- Theo bác sĩ thì có khả quan lắm Hương ạ! Chỉ còn tùy thuộc vào thời gian thôi.

Nghe vậy Kỳ Hương thở ra, nét mặt nhẹ nhõm hẳn lên và tươi cười:

- Nếu vậy thì em yên tâm rồi, em chỉ sợ anh bị gì thì em ân hận suốt đời.
- Sao em nói vậy? Đâu phải lỗi do em mà ân hận hay giày vò chứ.
- Nhưng vì muốn giúp em mà anh bị thế này, em cũng phải có trách nhiệm chứ anh.
- Nếu không là em mà là người khác, anh cũng làm thế thôi, em đừng suy nghĩ về chuyện đó nữa.

Kỳ Hương kéo ghế ngồi sát bên giường, cô nắm tay Nhật Huy, chân thành:

- Nằm một chỗ thế này, chắc anh khó chịu và tù túng lắm phải không anh Huy?

Nhật Huy gật đầu và cười nhẹ.

- Anh quen đi lại, bay nhảy giờ nưam thế này khó chịu lắm.

Kỳ Hương cảm nhận được nỗi buồn của Nhật Huy qua nụ cười đó, nên cô nhẹ giọng:

- Chẳng nào anh chưa khỏi thì ngày đó em vẫn chưa thật sự an tâm chỉ tại em mà anh ra nông nỗi này.

Nhật Huy cau mày:

- Hương đến thăm anh để động viên anh hay đến để than trách một chuyện không phải lỗi do Hương vậy?
- Nhưng nhìn anh thế này...

Kỳ Hương áy náy, cô còn đang tìm lời để nói thì Nhật Huy gạt ngang:

- Anh không muốn nghe Hương nói mãi về chuyện này, bây giờ kể cho anh nghe về Hương đi.

Kỷ Hương nhẹ giọng:

- Em vẫn chưa có gì thay đổi cả anh ạ, đang chờ ngày ra trường.
- Hương đã xin được chỗ làm chưa?
- Dạ rồi anh ạ, em về phụ cho ba em kinh doanh ạ.

Nhật Huy gật đầu:

- Vậy thì tốt rồi, anh mừng cho Hương.

Kỷ Hương mỉm cười:

- Em là người cảm ơn anh mới phải chứ.
- Lại vậy nữa rồi, anh không thích thế chút nào. Nhật Huy chau mày không vui.

Kỷ Hương định nói gì đó thì điện thoại cô đổ chuông, cô nhìn Nhật Huy rồi lấy điện thoại ra nghe, nét mặt có vẻ vui lắm theo từng câu trả lời.

Cắt điện thoại vào túi, Kỷ Hương nhìn Nhật Huy, nhỏ nhẹ:

- Em phải về anh ạ.

Nhật Huy nheo mắt:

- Bạn trai gọi phải không?

Kỷ Hương đỏ mặt, cô bẽn lẽn gật đầu:

- Dạ! Hôm nay cuối tuần, em có hẹn với anh Trọng mà quên mất.
- Hôm nay thứ bảy rồi sao? - Nhật Huy kêu lên.

Kỷ Hương gật đầu, ngạc nhiên:

- Dạ, có gì không anh Huy?

Nhật Huy như bưng tỉnh, anh lắc đầu, ôn tồn:

- À, không có gì đâu em.
- Vậy mà anh làm em hết hồn luôn vậy, tưởng có chuyện gì chứ.

Nhật Huy mỉm cười:

- Thôi em về đi, kéo bạn đợi.
- Dạ, em về nha anh.

Kỷ Hương vô tình đứng dậy ngay, cô không nhận thấy những thay đổi rất nhỏ trên gương mặt Nhật Huy, và trong cả giọng nói của anh.

Khi còn lại một mình trong phòng, Nhật Huy thở dài buồn bã, bệnh tật đã làm anh quên hết ngày tháng, và khiến anh như một tên tù bị giám sát trong bốn bức tường.

Nắm chặt hai tay, Nhật Huy nghiến răng đập mạnh lên đùi như muốn bộc lộ sự bức dọc và chán nản, rất nhiều lần Nhật Huy muốn la hét, đập phá cái gì đó để giải tỏa những buồn phiền, bức bối do phải nằm yên trên giường.

Nhưng anh không dám khi nghĩ đến mẹ mình, Nhật Huy không muốn cho mẹ anh phải đau khổ khi thấy anh như vậy.